

1. KAPITOLA

STELLA

SLEDUJE MĚ NĚJAKÝ MUŽ. Jsem si tím jistá na devadesát devět a půl procenta. Asi by mě to mělo děsit, začínám být však především zvědavá. Přes koš s bio jablky se na svého stalkera úkosem podívám. Vysoký, štíhlý, ve formě – aspoň pokud můžu soudit podle toho, jak mu kabát lne k širokým ramenům – souměrné rysy, pěkná čelist. Čokoládově hnědé vlasy a opálená pleť. Čokoláda a burákové máslo. Mňam.

Potlačím odfrknutí. Vyrážet na nákupy o hladu není nikdy dobrý nápad, dostáváte chuť úplně na všechno. A fajn, možná jsem si tak na osmdesát procent jistá, že mě sleduje. Pokud chcete, můžete zhodnotit fakta: Megasexy chlápek se dosud objevil v každé uličce, do které jsem zašla, avšak nepůsobí jako ten typ, který by někoho sledoval. Působí nevzrušeně, jako by se snažil na sebe neupozorňovat. Tak to hodně štěstí. Ten chlap má jiskru, která nemá nic společného se vzhledem, spíš s jeho čirou přitažlivostí. Je to tak mocné, až mi skoro připadá i povědomý, což je docela směšné.

Kdybych se s ním už někdy setkala, rozhodně bych si takového sexy muže pamatovala.

Sleduje mě? Porota stále rokuje. Je potřeba prozkoumat další důkazy.

Možný stalker vzhledne, ve velké ruce růžový Honeycrisp, stejnou odrůdu jablka, kterou jsem si dala předtím do košíku já. Nefritově zelené oči pod výrazným hnědým obočím mě na okamžik ochromí, rychle se však odvrátím a srdce mi buší zděšením, že mě přistihl při činu.

Ne, určitě mě nesleduje. Muži jako on se na ženy jako já ani nepodívají. Dávají přednost vysokým štíhlým bohyním s dokonalými rysy nebo drobným éterickým skřítkům s velkýma očima a radostným úsměvem. Na ženy průměrné výšky, průměrné váhy a průměrného vzhledu ani nepohlédnou. Vím to, muži jako on mě přehlížejí celý život. Už od první třídy, kdy malý Peter Bondi běhal za holkami a chtěl po nich pusou – jen po mně ne.

Byl to strašný pocit, když jsem si uvědomila, že jsem jediná z holek tak odporná, že se mě nechtěl dotknout ani spolužák, který si jinak liboval v jedení holubů z nosu. Vzpomínka, jak se dívám na všechny ty holky, které utíkají před Líbacím Peterem, jenž se za nimi o přestávce žene, mě teď trochu bodne.

Ne že bych měla právo si stěžovat. Mám co nabídnout: čistou pleť, to je vždycky bonus, a slušné rty. Máma mi říkávala Bardotko, ne sice proto, že bych se podobala filmové hvězdě šedesátých let, ale protože jsem podle mámy měla stejné rty jako ta herečka. Rty, jako kdyby do nich bodla včela, říkávala jim máma, což zní jak bolestivě, tak dost hrozně. Dostala jsem do vínku i hedvábné měděné hebké kudrnaté vlasy.

Miluju je – a až v devětadvaceti letech jsem schop-